



# LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

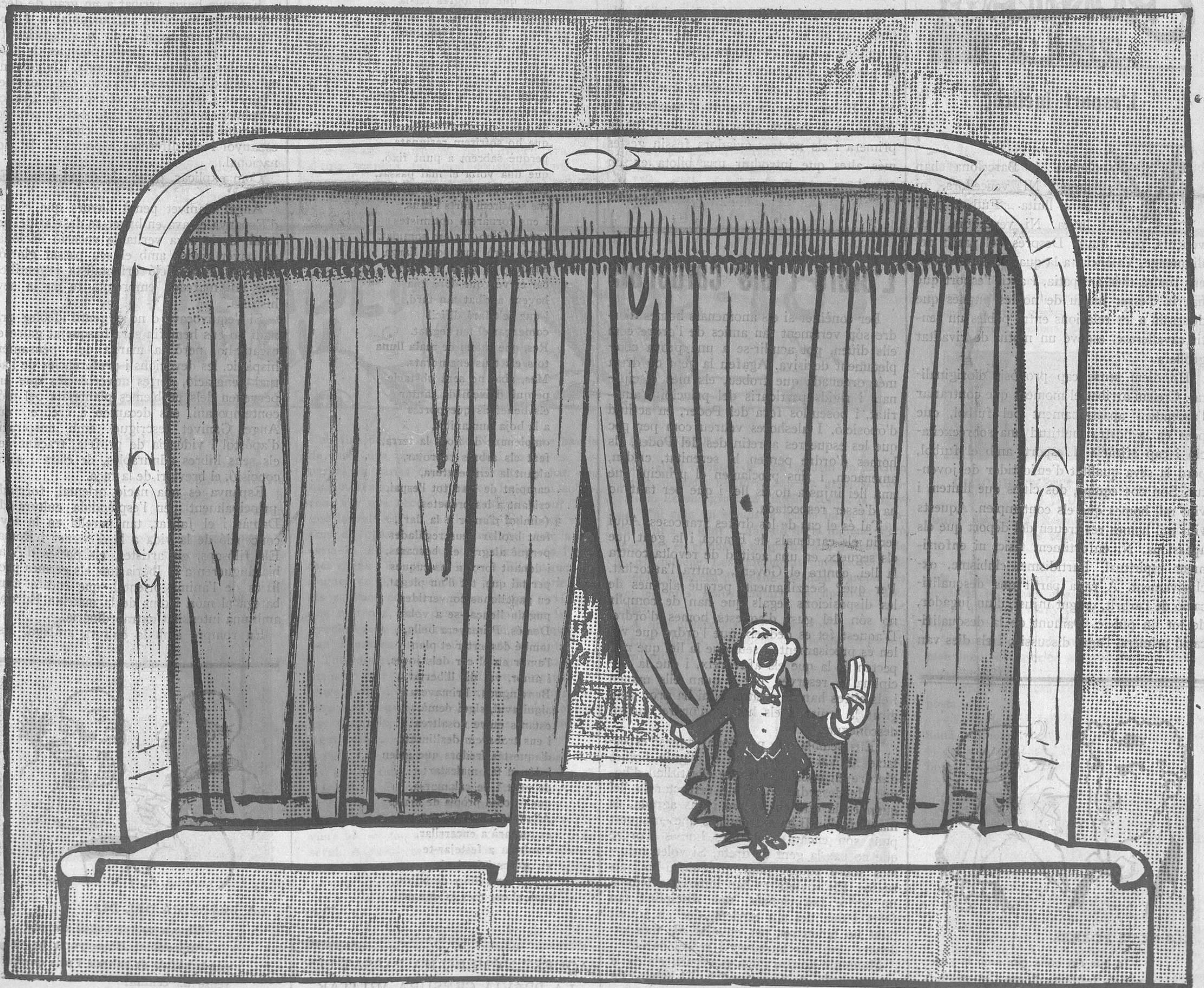
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga  
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ  
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

## AL TEATRE



—Estimat públic: No aplaudiu, encara no s'ha acabat.

# Humitat i tranquil·litat

Féu el favor de comparar la situació política de França amb la d'Espanya, i veureu que mentre els francesos es barallen per coses com la qüestió religiosa i la qüestió social, ací ens trobem enmig d'un període de tranquil·litat. Cadascú podrà dir el que vulgui, ideològicament, del règim de dictadura. Però la veritat és que ara no hi ha vagues, ni desordres, ni manifestacions tumultuoses, ni campanyes estridents en la Premsa. Les úniques baralles periodístiques que veiem es relacionen amb passis de teatre i amb problemes interiors de les trenta o quaranta associacions de la Premsa que existeixen a Barcelona.

La tranquil·litat, doncs, és completa. Si el temps hi ajudés, seriem els homes més feliços de la terra. Però el temps no hi ajuda. La tranquil·litat va acompanyada de la humitat. Som a primavera i ningú ho diria. El vent i la calamarsa, la pluja i la neu, desmenteixen el calendari. Els elements atmosfèrics, com els subterranis, es troben en plena rebel·lió. La bogeria humana ha passat als núvols i a l'electricitat, als baròmetres i als termòmetres. En moltes coses, la naturalesa dóna avui un mal exemple. En el nostre país és l'única nota discordant.

Si arribéssim a dominar l'atmosfera amb una sèrie de lleis, de decrets, d'estatuts i d'altres instruments d'ordenació, la nostra vida seria una cosa deliciosa. No ens veuríem en el trist cas d'haver de renunciar, en dies de festa, als partits de futbol. Els entusiastes partidaris del futbol, de la mateixa manera que esbronquen a la Premsa, haurien d'esbroncar els núvols i el vent. Des del moment que totes les coses de ran de terra queden subordinades al futbol, també és llei que s'hi subordinin els fenòmens atmosfèrics. El dia que una nuvolada sigui acollida pels futbolistes amb una cridòria estrident de "fora"!, "treieu-los"!, i altres per l'estil, s'haurà acabat la intolerable tirania de l'atmosfera. Diuen que la Premsa és el quart o el quint poder. Però davant del futbol la Premsa no és res absolutament. El dia que els futbolistes s'ho proposin, s'estronejarà la pluja en dies de partit.



## L'esport ineficac



València i Barcelona han lluitat. Ni vencedors, ni però lluita. Futbol, però lluita. Ni vencedors, ni vençuts, però lluita. Després del partit del diumenge, València, a la qual no érem grats, ens tindrà més antipatia, i així, l'esport que hauria d'ésser motiu de nobles pugnes que donessin a les relacions entre pobles un sentit cavalleresc, esdevé un motiu de rivalitat grollera.

Ho diem sense cap propòsit d'originalitat. Creiem arribat el moment que contrariar l'ascendent apassionament pel futbol, que posa en la nostra multitud una sobreexcitació i cap eficàcia. L'esport, amb el futbol, perd la seva qualitat d'enfortidor de joventut. Són dos equips, dos clubs que lluiten, i vint mil homes que els contempen. Aquests vint mil homes res treuen del deport que els apassiona. Ni enfortiment físic, ni enfortiment espiritual. Partidisme, clubisme, exclusivament. A cada partit una desqualificació de l'àrbit, cregut injust, d'un jugador, de tot un públic. Damunt de la desqualificació primera, l'agre discussió. I els dies van



## ELS NOUS POBRES

—Jo que em creia que amb la guerra havia fet tants diners, i té: ara no en tindrè ni per a seguir essent solter.

posant un estat de guerra entre els clubs i els clubmens.

El futbol, desorbitat, és absurd. Ni els homes ni els pobles treuen res d'ell. Que se li endóna a França tenir un futbol deficient, si posseeix la primera aviació d'Europa! Que podria fer-nos a nosaltres que València o Bilbao fossin superiors a nosaltres en futbol, si la nostra aviació incipient fos la primera i els nostres aviadors fessin gestes més altes que introduir una pilota en un marc!

PARADOX

## L'ordre i els cardenals

Per conèixer si els anomenats homes d'ordre són verament tan amics de l'ordre com ells diuen, pot acudir-se a una prova completament decisiva. Agafeu la gent de dreta més ordenada que trobeu, els més disciplinats i rígids partidaris del principi d'autoritat, i poseu-los fora del Poder, en actitud d'oposició. I aleshores veureu com per poc que les esquerres apretin des del Poder, els homes d'ordre perden la serenitat, criden, amenacen, i fins proclamen el principi que una llei injusta no és llei i que per tant no ha d'ésser respectada.

Tal és el cas de les dretes franceses. Aquí teniu els cardenals de França i la gent que els segueix, en una actitud de revolta contra la llei, contra el Govern, contra l'autoritat. Per què? Senzillament, perquè algunes de les disposicions legals que han de complir no són del gust d'aquests homes d'ordre. D'aquest fet es dedueix que l'ordre que volen és precisament el seu, que la llei que respecten és la que els afavoreix, i que la disciplina la reserven per a quan ells manen i els altres han de creure. N'hi ha prou amb girar la fruita, i els homes d'ordre queden desconeguts.

Ens sembla que per donar aquest espectacle no val la pena que es diguin homes d'ordre en oposició als que ells titllen d'homes de desordre. Això de respectar la llei quan és la que ens convé i ens agrada, és massa fàcil. Hi ha extremistes que en aquest punt són encara molt més homes d'ordre que no pas la gent de dreta. Si voleu informes sobre aquest punt, pregunteu-ho als russos. Els soviètics han imposat a Rússia un ordre tan rigorós, una disciplina tan forta i una llei tan estricta, que en aquest punt no tenen res per envejar als més ordenats cavallers burgesos i reaccionaris.

Mantenir l'ordre quan governen els de la nostra corda, no té cap mèrit. El mèrit està a mantenir aquesta actitud quan governen

els altres. Els cardenals francesos han actuat com si fossin anarquistes. I és que en el fons, sota la pell de molta gent anomenada d'ordre, no hi ha més que l'adhesió als propis interessos o el fanatisme d'una idea intolerant. Tan aviat els seus interessos perillen, tan aviat queden privats d'imposar les seves idees exclusives, la pell d'ordre s'esbotza, i surt l'anarquista blanc, que fet i fet és un element tan poc ordenat i disciplinat com ho pugui ésser l'anarquista vermell per a la societat vella.

FULMEN

## A LA PRIMAVERA

Oh! xamosa Primavera que véns amb tant de retràs perquè no et doni via-lliure el poca-solta de març; bé n'ets prou de desitjada, amb eixes fredors que fan que si hom bada, se li gela corrents la punta del nas! Segons diu el calendari ja fa temps que has arribat, però el que és a Barcelona no ens en hem adonat pas. Sols ens havem donat compte, perquè tothom n'ha parlat, de l'esperada vinguda de l'Estatut Provincial, que ve a ser la tardania de la Mancomunitat.

Vina, Primavera, prompte, que l'hivern és massa llarg i ens manca algun específic que ens remogui bé la sang; cosa que tu logres fer-la només que traient el cap. Rè hi fa que la remoguda ens porti dolors de cap o bé carícies del reuma, o bé un bell esclat de grans d'aquells que tant mortifiquen, o ens provoquin un trasbals de ventrell; jo t'asseguro que ho sofriré resignats, perquè sabrem a punt fixo, que una volta el mal passat, ens trobarem molt alegres, ens sentirem forts i sans, i ens tornarem optimistes com n'hi ho havíem somniat. Cert, però, que serà llarga enguany la lluna de març, car es veu que durà cúa havent arribat tan tard, i que se't farà difícil començar el teu regnat. Res, que estem de mala lluna tots els teus enamorats. Mes, això no serà obstacle perquè deixem de cantar els beneficis que portes a la boja humanitat, omplenent de flors la terra, fent els arbres rebrotar, alçant la temperatura, campint de blau tot l'espai, cridant a les orenetes, (símbol d'amor a la llar), fent brollar deus regalades perquè alegrin els boscamns, i donant força a les cuques per tal que, tot d'un plegat, en papellones convertides, puguin llençar-se a volar. Demés, Primavera bella, també despertar et plau l'amor en el cor dels joves, i amor, vol dir llibertat... Benvinguda, Primavera: sigui avui, sigui demà, estaràs entre nosaltres i ens trobarem deslliurats d'aquestes fredors que gelen i donen tan malestar; de vent i de calamarsa, que és cosa pròpia de març. Allavors la nostra vida es tornarà a encarrilar, i anirem a festejar-te en aplecs i festivals, amb el cap lliure de boires, amb el cor més sa que mai.

FLOK

## TEMES SOCIALS

### Angel Ganivet

Un d'aquests dies hauran arribat a Espanya les despulles mortals de l'original pensador Angel Ganivet, enamorat del classicisme hispànic, de la noble tradició estoica i senequista, de la transcendental i artística fastuositat moresca, i mort romànticament als 35 anys d'una vida aturmentada i exemplar.

Amb Angel Ganivet s'obre una etapa fecunda d'estudis històrics, d'observacions i suggestions etnogràfiques i filosòfiques, purament nacionals i autòctones; aprofitant materials constructius deixats de banda o astellats per la destrucció del prejugi patriòtic i sentimental, de l'empirisme o de la rutina; i reviscolant factors espirituals que dormien en la subconsciència del nostre poble.

L'Espanya del XIX segle atuada per la glòria de Carles V i de Felip II, enlluernada per la posta del Sol de Lepant i de l'epopeia colombiana, adolorida per desmembracions continuades, s'entretenia en bizantinismes polítics i parlamentaris i girava esmaperduda els ulls a les cultures i a les normes socials d'altres nacions.

D'una banda reffloria l'escolasticisme malestruc i estrangeritzat, mentre les esquerres eixorques exaltaven amb fruïció dilettantista les belles paradoxes post-kantianes que estaven a punt d'ésser superades.

El catolicisme no aconseguia prendre una significació europea tot i divorciant-se de la sana i tradicional ortodòxia espanyola de l'alt esperit dinàmic, espontani, efusiu i un xic sensorial i panteista dels místics artistes i dels clergues filòsops del segle d'or.

Espanya havia arribat a un grau de decadència que semblava infranquejable. I això no podia explicar-se amb la sigilística tomista, ni pel numen i les antinòmies de Kant ni per les mónades de Leibnitz. Els corrents culturals d'Europa es filtraven fàcilment pels Pirineus i les normes polítiques de França, el robust esperit de l'Enciclopèdia, anava poc a poc influenciant les institucions de l'Estat espanyol i els diferents aspectes de la vida nacional.

Com explicar, doncs, la decadència d'Espanya?

Angel Ganivet pensà llavors que el mal d'Espanya estava en haver-se desviat del seu camí, de la seva veritable vocació nacional, en haver renyit amb el seu passat gloriós, rompent la tradició orientalista i gentilícia que tan marcada empremta té en la seva història.

Si s'equivocava o no el gentil ideòleg granadí no ens hem fin sara basquejat gaire en escatir-ho, però la marxa del pensament hispànic, les devocions i preferències de l'actual generació, certes advertències que ens pervenen dels problemes plantejats pel món contemporani, ens decanten a creure que Angel Ganivet escrigué amb inspiració d'apòstol i vidència de profeta, traçant en els seus llibres admirables, de clara i sàvia concisió, el breviar de la raça.

Espanya és una nació oriental, formada principalment per l'esplèndida cultura de Damàs i el Jalifat, tan parella en la seva concepció de la vida a la d'Atenes i Roma. Els filòsops, els artistes, els poetes d'Àrabia dugueren a la Ibèria tots els germes prolífics de l'ànima oriental, que encara avui batega al món i dins de la mateixa Europa amb una intensitat extraordinària.

En rompre amb la cultura aràbiga, Es-



## LA TRAGEDIA DEL DIA

—Vinc a cobrar aquell compte.  
—Impossible! El senyoret ha pagat la cèdula de solteria i s'ha quedat sense un centí!

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA PRÉVIA CENSURA MILITAR

panya, o paradoxa! arrecona el millor vehicle d'influència espiritual, esborra la seva característica més poixanta, la que podia fer-la creditora al respecte i a l'admiració del món occidental.

Les convulsions que avui experimenta el món islàmic són una prova de la força que posseiria Espanya si en ella veiessin els pobles orientals l'encarnació de llur esperit, el fogar de llur idealitat i la pàtria ideal, simbòlica i representativa d'aquella fe en el Parlament occidental.

Espanya podia haver recollit aquell noble heretatge, però va estimar-se més desheretar-se voluntàriament.

En nom del Crist vàrem expulsar i exterminar als moros i als jueus. El poema del *Mio Cid*, que és el primer monument literari de Castella, és també la primera pedra llençada amb vigorós cop de fona contra de la futura grandesa hispana.

I avui hem de reconèixer amb Angel Ganivet, que els estrangers a Espanya no eren els àrabs ni els jueus, sinó que ho som encara nosaltres mateixos.

GLICINI

## Avís als solters

Solters! Ha arribat l'hora de sacrificar-se! I com es pot sacrificar un solter? Deixant de ésser-ho, és a dir: casant-se.

Convé que us caseu; és molt necessari que us caseu. Vosaltres no en veieu la necessitat, però és que vosaltres, com a joves que sou—encara que tingueu més anys que Matusalén—sou imprevisors i lleugers com una mala cosa.

Però avui, fills meus, no se'n pot ésser de lleuger. Avui, més que mai, s'ha de tenir seny i serenitat. La pàtria ho demana! I la pàtria és una cosa molt sèria.

Ja s'ha acabat això de què el solter sigui—coms fins ara havia sigut—un home alegre, frívol i divertit. Jo s'ha acabat això de que perdi llastimosament les energies. Avui no es pot perdre res. Avui s'ha d'aprofitar tot!

I vosaltres, els solters, podeu donar molt. Entre altres coses podeu donar fills. I en convenen molts de fills. És clar que vos-

altres els donàreu sense haver de passar pel matrimoni. Però això seria molt mal vist de la gent. I la gent també és una cosa molt sèria.

Per a complir amb els vostre deure sacratíssim, és necessari que us caseu. Casar-se, naturalment, significa posar-se una dona a casa: una dona que gastarà barrets de vint-i-cinc durus, trajos de quaranta o cinquanta, mitges de dos, sabates de deu... per a que després us digui que s'ha sacrificat per vosaltres compartint la vostra misèria. Tampoc hi ha que oblidar la pisa. Les dones que es casen en trenquen molta de pisa... perquè no la paguen elles.

Però hi ha que sacrificar-se. Caseu-se. La pàtria ho demana. I la pàtria és una cosa molt sèria.

## La lluita religiosa

A França, la immortal, la bella, la forta, la llibertària, s'ha trencat una altra llança contra l'esperit inquisidor.

La supressió de l'ambaixada del Vaticà ha aixecat les protestes inútils que ja eren suposades.

La protesta dels cardenals i d'uns centenars de carcundes era cosa prevista pel Govern francès. Herriot sabia perfectament la polsina que aixecaria. Sabia, però, que no faria cloure cap ull. I sabia també que havia de fer cas omís de la cridòria insulsa.

Tots els pobles del món deuen girar l'esguard vers la França actual. Tots els Estats del món deuen imitar-la.

Per què ambaixades i representacions mermadores dels pressupostos estatals i que no tenen cap finalitat pràctica, i en canvi entorpeixen moltes vegades la marxa accelerada dels pobles enverinant els esperits amb rutinàries i reaccionarismes entumidors?

El catolicisme ha rebut una nova fuetada a França. L'esperit de llibertat ha avençat un pas més.

Això ha portat les seves convulsions insignificants i algunes protestes alsacianes que seran arranjades pel Govern francès, d'una manera tal, que constituirà un cas exemplar pel catolicisme.

Si Alsàcia és catòlica i vol representant,

el Govern francès, que per damunt de tot respecta la llibertat de pensar i de sentir, sabrà donar-li.

Si una concessió així—d'ordre contrari, està clar—dempués dels catòlics, no ho concedirien, s'imposarien inquisitorialment.

La llibertat avença!

## Com Voltaire

La millor manera, i la més eficaç, de combatre la clericalla, creiem que és humorísticament. L'humor té l'aventatge de no parar blanc. La rialla feridora és més punyent que la paraula més justa. Fereix més a la clericalla la caricatura d'un capellà rodanxó i panxut parlant íntimament amb la seva majordona, que no pas un article foribund.

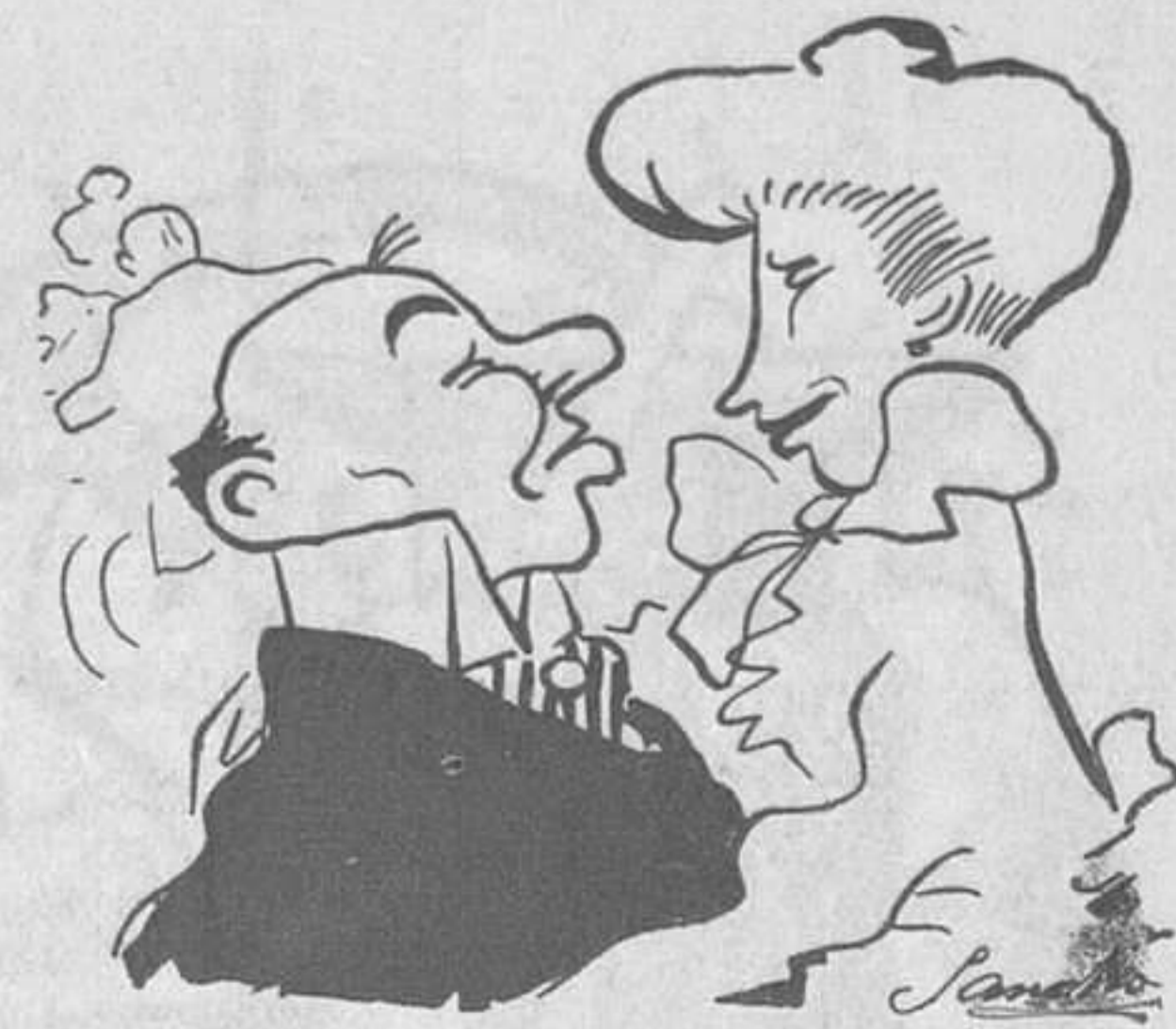
Es a la manera de Voltaire. Els carcundes odien més a Voltaire que a Luther i a Calvini.

Altres n'hi ha hagut de més anticlericals que no pas Voltaire, però no n'hi ha hagut cap de tan irònic. Aquella subtilesa feridora del gran filòsof estilista francès, els feia més mal que totes les altres diatribes plegades, per fortes i ben fonamentades que fossin. És un exemple de ço que diem aquella obra genial ironia clàssica: "Candide". Voltaire ens diu que "Candide" tenia una malaltia secreta. No era causada per cap dona, sinó per un del seu gènere. La preocupació de "Candide" no és la malaltia en si, sinó el saber-ne la geneologia. Comença les investigacions i troba que li pervé de *fulano*, que li donà *sotano*, que l'havia rebuda del de més enllà, i termina la investigació sabent que aquella malaltia és oriunda d'un jesuïta del segle XVI, que li encomanà Colomb, el qual no saben d'on la va portar.

Això, naturalment, és més punyidor que l'argument més contundent. Això és fer brometa sense ni donar-los belligerància, que és tal com creiem que s'ha de fer amb certa gent.

Com Voltaire, per anar contra el dèspota. Com Voltaire, per anar contra la clericalla. Com Voltaire, per atacar o defensar-vos del que se us posi al davant amb ínfulas d'invulnerable o d'intangible.

Una rialla feta amb traça el pot ferir mortalment.



### L'AMOR D'AVUI DIA

—Però vostè es a casa amb mi per amor?

—No, senyoreta; per misèria. No puc pagar l'impost.

## Pensaments

Que els analfabets no comprin llibres, es comprèn; però hi ha individu que sap llegir i només se'ls mira per l'escobera... dels aparadors.

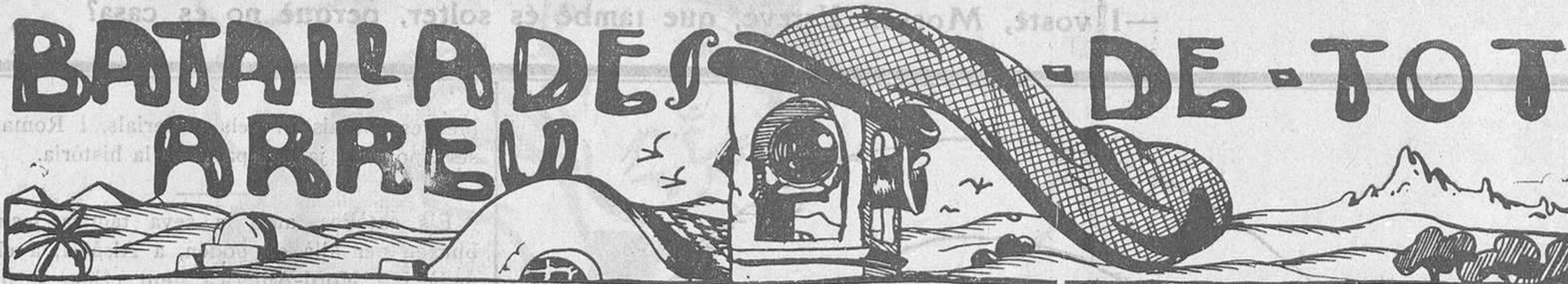
Si no vols viure sol com un gos vagabund, riu encara que passis penes.

Llegeix força, i escriu; car el llegir i l'escriure alimenta el cervell, engrandeix el cor i escurça el camí del vici.

Xòfer, pensa que la vida humana curteja, i que la mort per a fer llur tasca quotidiana no necessita que l'ajudin.

A la dona no sabràs mai com fer-la contenta. Si li dius alguna parauleta atrevida, s'enfada; i si no li dius, també.

M. G. MIR



## LA SOCIETAT DE LES NACIONS

Ens passa una cosa estranya. Com més va menys sèria ens sembla la Societat de Nacions. I és natural: la burocràcia mai ens ha semblat massa sèria. I la Societat de Nacions



### La XXXIII sessió de la Societat de Nacions

—creada per a tan altes i dignes missions—s'ha convertit en una reunió de buròcrates. I els buròcrates no han sigut mai la salvació d'un país.

Vet aquí com nosaltres veiem la constitució

i els fins de la Societat de Nacions, que hauria de ésser una cosa molt sèria i no ho és. Repartits en varies capitals d'Europa hi han uns quants senyors que necessiten fer-se un sobresou. Per què necessiten aquest sobresou? Perquè la vida és tan cara! I ells no poden viure com els obrers, ells no comprenen que la misèria—o la humilitat, com volgueu—és l'estat més digne i honorós de l'home. Ells paguen un lloguer de pis respectable; han de vestir com els senyors de debò; s'han de fer servir per una minyona, pue, després, com totes les minyones, serà cupletista; han de tenir querida; han d'anar en automòbil de tant en tant...

Tots aquests senyors es busquen una recomanació per a lograr l'anhelat sobresou. Per fi troben la ditxosa recomanació i entren a formar part d'aquesta famosa Societat de Nacions que ningú sap, fixament, per a a quins fins ha sigut creada.

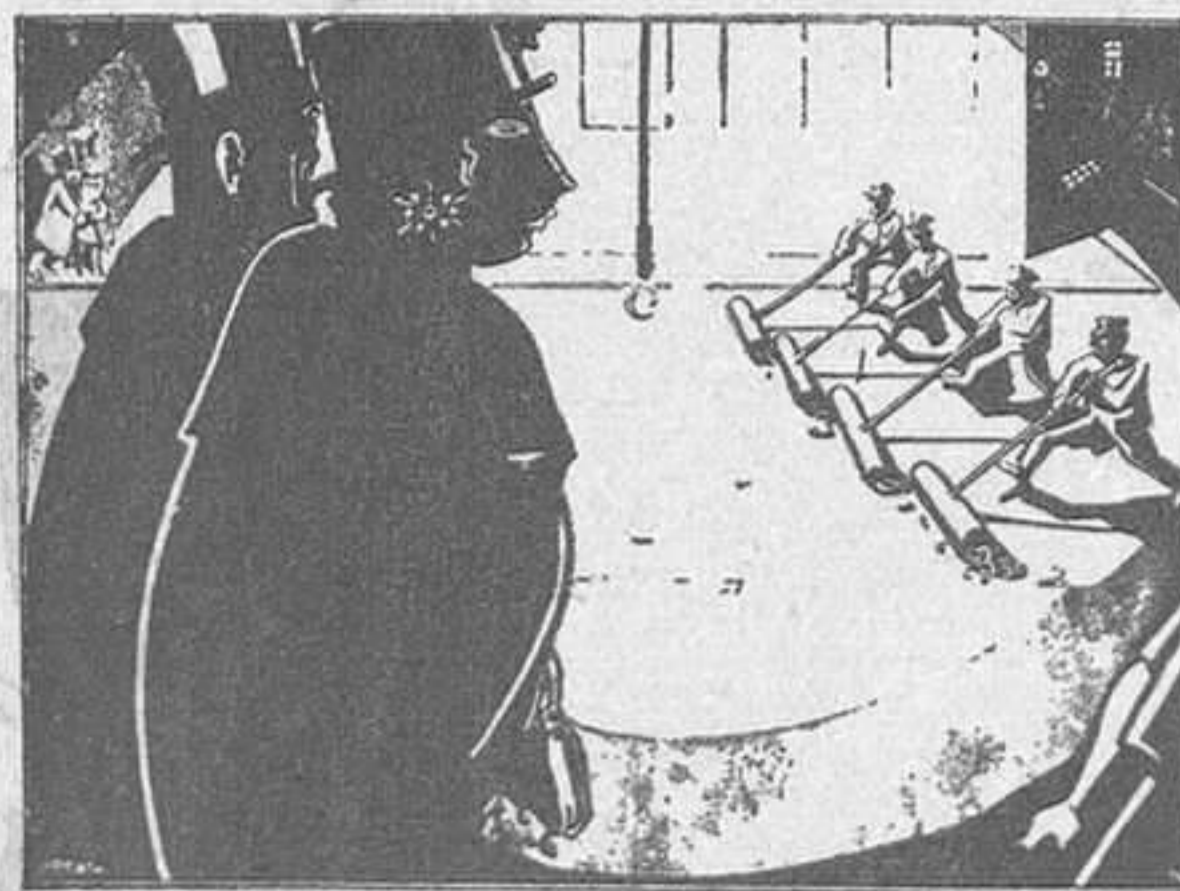
Però nosaltres—que sabem tantes coses, que ho sabem tot—els ho direm. La Societat de Nacions ha sigut creada amb un fi filantròpic: el d'ajudar a viure a uns quants senyors que necessiten viure bé. Perquè aquets desig—el de viure bé—és tan respectable com un altre qual-sevol. A nosaltres ens sembla natural que es tingui aquest desig, i aplaudim que es tingui. El que no ens sembla natural, ni bé, és que es desitgi viure malament, amb penes, angúnies i misèria.

Vet aquí perquè ha sigut creada la Societat de Nacions: per a que uns quants senyors, de tant en tant, vagin a passar una temporadeta a Suïssa.

## LA HIGIENE

Fullejant revistes de fora trobem en Lachen Linbs, periòdic berlinès, aquesta graciosa caricatura. És una graciosa diatriba contra la higiene. Mai com en el nostre temps havia preocupat tant a la gent la qüestió de la higiene. Però mai com en el nostre temps havíem disfrutat de menys higiene. Les enfermetats infeccioses—degudes a la manca d'higiene—assolen Europa, des de les més grans ciutats als llogarets més obscurs.

A què obeeix això? A que, com en la caricatura adjunta, la higiene que tenim és poca... però molesta!



—La veritat és que tenim poca higiene... però la poca que tenim molesta!

(De Lachen Links)

## JAURES

El poble de Castres ha aixecat un monument a la memòria gloriosa de Jean Jaurés. Castres

era el poble nadiu de Jean Jaurés. Avui aquest poble aixeca un marbre per a immortalitzar i santificar el record de la primera víctima de la gran guerra.

La primera víctima, perquè ell era un idea-



### DESCOBRIMENT DE L'ESTATUA A JAURES

Amiral Jaurés, M. Renaudel i M. Paul Boncom, en els seus discursos

lista i la gran guerra es desencadenà per culpa de totes les males passions que minen en el cor de l'home: l'afany de luxe, de pler, de cobdícia...

A Castres, quan els infants passin davant del monument del gloriós apòstol, preguntaran:

—Qui era?  
I sempre hi haurà algú que els farà de resposta:

—El digne Jean Jaurés. Estimà a tothom. Perdonà a tothom. Només respectà una aristocràcia: la de la intel·ligència. Però, sobre tot, sigué un home bo. No ho oblidis.



Inauguració d'una estàtua a Jaurés, a Castres



ELS QUE S'APROFITARAN DE L'IMPOST

— Això està molt bé! La gent s'ha de casar!  
— I vostè, Mossèn Esteve, que també és solter, perquè no es casa?

REPICS

Ningú sap com va la hisenda municipal de Barcelona. No s'ha donat encara cap nota al públic de les economies fetes durant aquest període tan econòmic. No sabem res de l'actuació dels vocals associats durant tres mesos de l'any vint-i-tres. No sabem res de l'actuació abril-juny del vint-i-quatre, ni de l'actual. No és pas que dubtem de què els ingressos deuen ésser molts, però desitjariem sapiguer com va tot això.

El cap del Govern francès, senyor Herriot, ha dit que "la llibertat de consciència és la base de tot progrés".

Sempre ho hem cregut així, i també creiem el contrari: "la imposició i l'engonjament de consciències és la base de tot enrediment. Per això veiem pobles que cada dia s'idiotitzen una miqueta més.

Els asturians aixecaran a Puerto Pajares un monument a En Francesc Cambó.

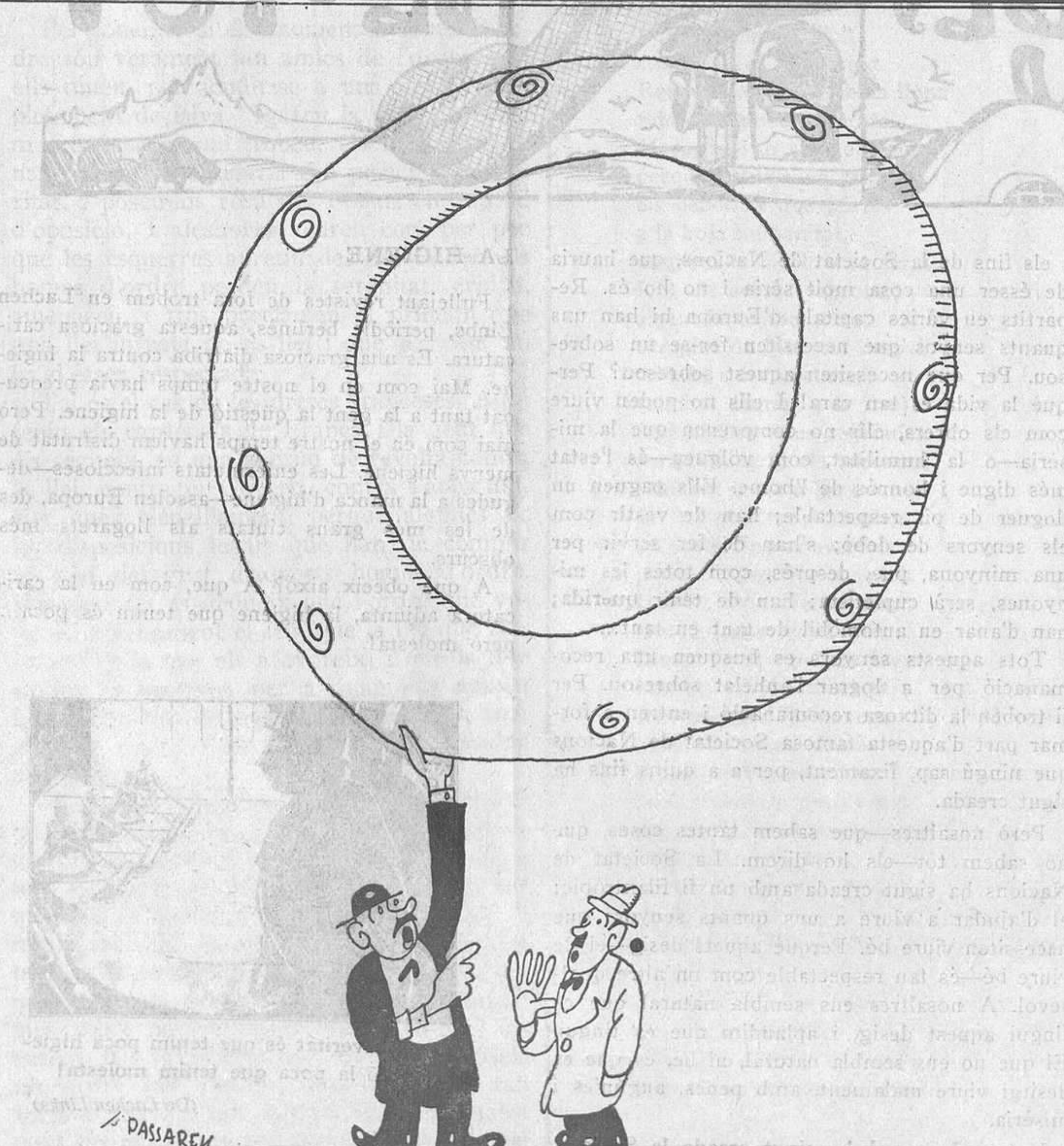
Hom recorda aquella famosa dita popular: **Nadie es profeta en su tierra.**

Les primeres maduixes que han aparegut al mercat Central de París han estat venudes a cent deu francs la lliura.

Al senyor que les ha comprades el castigariem a cent deu dies sense poguer menjar.

El Papa diu que assisteix amb dolor a la represa d'atacs contra la religió realitzats pel Govern francès.

Li aconsellariem que es posi tranquil i es faci retratar amb la tiara. De més verdes en veurà. El nostre segle no està pels absolutis-



ELS CONTENIS

-- A mi rail Mentre no em prenguin el tortell!

mes espirituals ni pels materials, i Roma i la seva potestat ja han passat a la història.

Els catòlics, amb la seva tàctica jesuítica, burxen per allà on poden, a Alsàcia, a el Canadà i a Nord-Amèrica, fent cridar a quatre gats contra la supressió de l'ambaixada francesa del Vaticà.

No cal que s'esforcin, que no en treuran res. M. Herriot els coneix massa, i nosaltres també.

El ministre britànic d'Affers estrangers, Mr. Chamberlain, sofreix un fort constipat, contret durant la seva estada a Ginebra. No ho trobem estrany. La Societat de les Nacions algun dia pot arribar a ésser un veritable tribunal internacional que resolgui les coses amb imparcialitat i justícia. Avui com avui, sols pot fer constipar a qualsevol ambaixada o a qualsevol ministre d'Affers estrangers.

El periòdic més poca-solta que hem vist en la nostra vida és l'A B C. Ho és tant, que aconsellariem al Directori que el suprimís, en bé del bon nom de la capital espanyola. Ara s'enreda amb l'assumpte de la premsa diària de Barcelona i el teatre Liceu, i mai hem llegit aberracions tan piramidals com les que diuen les beceroles d'en Luca de Tena.

Si no fes fàstic faria riure molt.

Cada dia veiem la Plaça de Catalunya una mica més espatllada i deformada. Tant és així, que fa pocs dies que al passar-hi haguérem de preguntar a un municipal si faria el favor de dir-nos on ens trobàvem. Ens creiem a Vallvidrera o a Les Planes.

Ara diu que l'arreglaran, però ningú sap què, quan, ni com.